

[S. Rasmussen.]

Ret i hans Omtale af den Maade, paa hvilken unge Mennesker er blevet forberedt ude i Landet hos en god Lærer. Men saaledes som Forholdene har udviklet sig, er dette for længst bortfaldet, og en meget stor Procentdel af de Elever, som nu kommer ind i Seminariernes Forberedelsesklasse, er, som det ogsaa er paapeget fra anden Side, unge Mennesker, som har Præliminæreksamen eller Realeksamen, og de gennemgaar endda Seminariernes Forberedelsesklasse, fordi de selv føler, at de mangler noget for at kunne opfylde Fordringerne ved Optagelsesprøven. Jeg er ikke helt uenig med Venstræs ærede Ordfører i, at det, hvis disse Eksaminer skal lægges til Grund, maaske vil blive vanskeligt at opnaa det, som man har ønsket at opnaa ved Bestemmelserne om Optagelsesprøven, nemlig at sikre Seminarierne et ensartet Materiale at arbejde med. Jeg maa forudsætte, at man, som det allerede nu er Skik — jeg vil gerne høre den højtærede Ministers Udtalelse herom — vil fordrø bestemte Karakterer, i hvert Fald i Folkeskolens Fag, saaledes at man ikke risikerer, som det er blevet sagt fra anden Side, at de, der har de bedste Eksaminer, gaar til andre Stillinger, i Etaterne o. s. v., medens Seminarierne kun faar Bundfaldet. Jeg mener, at man i hvert Tilfælde maa være sikret herimod, for hvis det sker, tror jeg rigtignok, det er en meget daarlig Ordning, der bygges paa disse Eksaminer. Saa vilde jeg i høj Grad have sat Pris paa, at man havde holdt Eksaminer for alle paa Seminarierne, og at Seminarierne saa selv i Forening med Undervisningsministeren maatte bestemme, hvorledes Optagelsesprøven skulde være. I Lovforslaget stilles det i Udsigt, at Bestemmelse om, hvilke Fordringer der skal stilles til Optagelsesprøven, træffes af Undervisningsministeren i Forbindelse med 6 Medlemmer, som vælges af Dansk Seminarieforening, og jeg kan ikke tænke mig andet end, at man herved maa sikre sig imod det, som jeg nys har peget paa, og som vilde være det uheldigste, der kunde ske. Jeg vil ogsaa anse det for en lille Smule tvivlsomt, om det absolut er rigtigt at forlange, at de Folk, som ogsaa jeg har stor Sympati for, og som jeg meget nødig vil være med til at udelukke, de, som i en senere Alder faar Lyst til at gaa den Vej, absolut skal have beskæftiget sig med pædagogisk Virksomhed.

Jeg forstaar godt, hvad man fra anden Side kan indvende mod den Optagelsesprøve, som dette Lovforslag stiller i Udsigt. Men jeg tror, at Indvendingerne er i høj Grad overdrevne. Jeg har stor Sympati

for de Mennesker, der tales om, fordi det tidt har vist sig, at det er de friskeste, men jeg tror dog ikke, at man absolut kan sige, at de Mennesker, der ingen Kundskaber har, er de friskeste. Der findes dog ogsaa Mennesker, som har en hel Del Kundskaber, men alligevel er friske. Jeg tror ligeledes, at man i høj Grad overdriver, naar man hævder, at dette Forslag ikke skulde være ligeligt overfor Land og By, eftersom det har vist sig, at en meget stor Del paa Landet lader deres Børn tage Præliminæreksamen, selv om de maaske ofte daarligt har Raad til det. Det viser den Trang, der er i Befolkningen; de lader deres Børn tage Realeksamen, sender dem med Automobil eller Tog til en Realskole, og at man derfor her ikke er — om jeg maa bruge det Udtryk — paa Livets Side, kan jeg ikke helt udanerkende.

Det nye, der nu kommer ind, er, at vi faar et Sprog som obligatorisk Fag paa Seminarierne. Jeg tror, det er godt. Jeg foreslog i sin Tid dette i Skolekommissionen, og derfor kan det ikke andet end glæde mig, at det nu er optaget i Lovforslaget. Jeg tror, at det var heldigt, at man gik bort fra de to Sprog, som Ministeren oprindeligt havde foreslaaet. Her synes jeg, at Ministeren har vist en Forhandlingsvillie, som maa paa-skønnes.

Endvidere indføres Sløjd som nyt Fag. Det vil jeg ogsaa mene er rigtigt, særlig da Mændene saa faar et Fag, som kan svare til, hvad Kvinderne nu har, nemlig det kvindelige Haandarbejde. Under den nuværende Ordning har Kvinderne været forholdsvis daarligere stillet overfor Eksamenfordringerne end Mændene. Nu opvejer Sløjden dette for Mændenes Vedkommende, hvilket jeg synes er godt.

Selv om jeg deler den Opfattelse, som Ministeren gjorde sig til Talsmand for, at de sidste Aar paa Seminarierne bør bruges ikke saa meget til Indtærning af Kundskaber som til en aandelig Udvikling af Eleverne, hvad Ministeren mente dette Lovforslag giver Betingelse for, er jeg bange for, at man her risikerer at blive skuffet. Naar vi nemlig nu skal have et Sprog og Sløjd, er jeg, selv om Eleverne faar et Aar mere, bange for, at Fagtrængselen ikke bliver mindre, medmindre den højtærede Undervisningsminister og det paagældende Udvalg maaske kunde blive enige om at skære noget fra af de allerede bestaaende Fag. Ogsaa jeg mener, der er Ting her, som man kan skære bort, og hvis det sker, saa er der efter min Mening Mulighed for at realisere den Tanke, Mini-